

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5544/2552

บริษัท ไทยศรีนครซูริคประกันภัย จำกัด
นายณัฐพล แพงตุ้ย กับพวก

โจทก์
จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา 437

พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2540 มาตรา 31

ตามข้อ 18 แห่งกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ระบุให้โจทก์มีสิทธิเรียกเงินที่จ่ายให้แก่ผู้ประสบภัยคืนจากผู้เอาประกันภัยได้ จะต้องเป็นกรณีที่ “ผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบผู้ประสบภัย” เท่านั้น ปรากฏว่าโจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุโดยจำเลยที่ 2 เป็นตัวการจ้างวาน ใช้ และไปประสบเหตุ แต่ในทางนำสืบไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยได้เป็นตัวการจ้างวาน ใช้ให้จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวและเกิดเหตุรถชนกัน ดังนี้แม้จำเลยที่ 2 จะเป็นเจ้าของรถ แต่เมื่อจำเลยที่ 2 มิได้ควบคุมดูแลรถจักรยานยนต์โดยนั่งไปด้วยขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบเพื่อการเสียหายอันเกิดแต่รถชนและมีผู้ถึงแก่ความตายและรับอันตรายสาหัสต่อผู้ประสบภัยตาม ป.พ.พ. มาตรา 437 กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ข้อ 18 ที่ให้สิทธิโจทก์เรียกให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินที่จ่ายให้แก่ผู้ประสบภัยคืนได้ แต่โจทก์ชอบที่จะใช้สิทธิไล่เบี้ยเอาแก่ผู้ที่ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจนทำให้เกิดเหตุรถชนขึ้นตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2540 มาตรา 31 แก่ไขเพิ่มเติม

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์รับประกันภัยรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน เพชรบูรณ์ ฉ-0628 ไว้จากจำเลยที่ 2 เจ้าของรถ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 มีกำหนดระยะเวลาคุ้มครองตั้งแต่วันที่ 30 กรกฎาคม 2540 ถึงวันที่ 30 กรกฎาคม 2541 มีเงื่อนไขกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถว่า หากผู้ขับรถจักรยานยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยไว้ไม่มีใบอนุญาตขับขี่และโจทก์ต้องจ่ายค่าเสียหายให้แก่ผู้ประสบภัยแล้ว ผู้เอาประกันภัยและผู้ขับรถจักรยานยนต์ซึ่งโจทก์ถือว่าเป็นผู้เอาประกันภัย ต้องใช้ค่าเสียหายทั้งหมดแก่โจทก์ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2540 จำเลยที่ 1 โดยไม่มีใบอนุญาตขับขี่ได้ขับรถจักรยานยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยตามที่จำเลยที่ 2 ตัวการใช้บนถนนสายเพชรบูรณ์ - ดงมูลเหล็ก ด้วยความประมาทเฉี่ยวชนกับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 80-7343 เพชรบูรณ์ ที่แล่นสวนทางเป็นเหตุให้นายชัยยุทธ ที่นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับถึงแก่ความตายและจำเลยที่ 1 รับอันตรายสาหัส โจทก์ต้องจ่ายค่าปลงศพผู้ตาย 80,000 บาท และค่ารักษาพยาบาลจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 15,000 บาท รวมเป็นเงิน 95,000 บาท จำเลยทั้งสองต้องใช้เงินดังกล่าวแก่โจทก์ตามเงื่อนไขกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถพร้อมดอกเบี้ย้อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 6 มกราคม 2541 ที่โจทก์จ่ายเงินดอกเบี้ย้อถึงวันฟ้องเป็นเงิน 6,968 บาท รวมเป็นเงิน 101,968 บาท ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้เงิน 101,968 บาท พร้อมดอกเบี้ย้อตรา ร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงิน 95,000 บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยที่ 1 ให้การว่า เงื่อนไขกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถตามคำฟ้องไม่มีอยู่จริง หากมีอยู่จริงก็ชอบที่โจทก์จะปฏิเสธจ่ายค่าปลงศพผู้ตายเพราะจำเลยที่ 1 ไม่มีคุณสมบัติตามเงื่อนไขกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถที่โจทก์จ่ายค่าปลงศพผู้ตาย โดยรู้ถือว่าไม่มีความผูกพันต้องชำระ โจทก์ต้องว่ากล่าวเอาจากทายาทของผู้ตาย จำเลยที่ 1 มีสิทธิรับค่ารักษาพยาบาลจากโจทก์จึงไม่ต้องคืนให้โจทก์

นอกจากนี้ เหตุเกิดจากความประมาทของนายอรุณ ผู้ขับรถจักรยานยนต์ที่เกิดชนกันขึ้น จำเลยที่ 1 คงรับผิดชอบเพียงครึ่งหนึ่ง ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 2 มิใช่เจ้าของรถจักรยานยนต์ตามคำฟ้องและมีได้เป็นผู้ทำให้เกิดความเสียหาย จึงไม่ต้องรับผิดชอบตามเงื่อนไขกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 ใช้จ่ายเงิน 80,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 2 ตุลาคม 2541 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยที่ 2 ใช้จ่ายค่าธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้ตามทุนทรัพย์ที่โจทก์ขณะคดีในชั้นอุทธรณ์ โดยกำหนดค่าทนายความรวม 2,000 บาท นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยที่ 2 ฎีกา โดยผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาในข้อเท็จจริงได้

ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า “ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาโต้แย้งว่า ตามวันเวลาที่เกิดเหตุรถชนกันในคดีนี้ จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน เพชรบูรณ์ ฉ-0628 โดยไม่มีใบอนุญาตขับขี่ และจำเลยที่ 2 เป็นผู้เอาประกันภัยไว้ต่อโจทก์ เกิดเหตุชนกับรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 80-7343 เพชรบูรณ์ ซึ่งนายอรุณ เป็นผู้ขับ โดยทั้งสองฝ่ายต่างประมาทเลินเล่อ เป็นเหตุให้นายชัยยุทธ ผู้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ถึงแก่กรรม และจำเลยที่ 1 ได้รับความเสียหาย โจทก์ได้จ่ายเงินตามข้อกำหนดในกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถให้แก่ทายาทของนายชัยยุทธ จำนวน 80,000 บาท และจำเลยที่ 1 จำนวน 15,000 บาท

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ว่า โจทก์มีสิทธิตามกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ข้อ 18 เรียกให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินจำนวน 80,000 บาท ที่โจทก์จ่ายให้แก่ทายาทนายชัยยุทธคืนแก่โจทก์หรือไม่ เห็นว่า ตามข้อ 18 แห่งกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถดังกล่าวระบุให้โจทก์ก็มีสิทธิเรียกเงินที่จ่ายให้แก่ผู้ประสบภัยคืนจากผู้เอาประกันภัยได้ จะต้องเป็นกรณีที่ “ผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบต่อผู้ประสบภัย” เท่านั้น ปรากฏว่าโจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุโดยจำเลยที่ 2 เป็นตัวการ จ้าง วาน ไข่และไปประสบเหตุคดีนี้ แต่ในทางนำสืบของโจทก์ นายนิโรจน์ ผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ เบิกความตอบซักถามว่า จำเลยที่ 2 ยินยอมให้จำเลยที่ 1 นำรถไปขับและตอบถามค้านทนายจำเลยที่ 1 ว่า นายนิโรจน์ไม่ทราบว่าจำเลยที่ 1 จะได้รับความยินยอมจากจำเลยที่ 2 หรือไม่ ซึ่งจะเห็นได้จากคำเบิกความพยานโจทก์ดังกล่าวไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยได้เป็นตัวการ จ้าง วาน ไข่ให้จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวและเกิดเหตุรถชนกันในคดีนี้ ดังนี้ แม้จำเลยที่ 2 จะเป็นเจ้าของรถ แต่เมื่อจำเลยที่ 2 มิได้ควบคุมดูแลรถจักรยานยนต์โดยนั่งไปด้วยขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบเพื่อการเสียหายอันเกิดแต่รถชนกันและมีผู้ถึงแก่ความตายและรับอันตรายสาหัสต่อผู้ประสบภัยดังกล่าวตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวการใช้จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์และเกิดเหตุชนกันขึ้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฉะนั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 ผู้เอาประกันภัย ต้องรับผิดชอบต่อผู้ประสบภัย กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ข้อ 18 ที่ให้สิทธิโจทก์เรียกให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินจำนวน 80,000 บาท คืนได้ แต่โจทก์ชอบที่จะใช้สิทธิไล่เบี้ยเอาแก่ผู้ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจนทำให้เกิดเหตุรถชนกันขึ้นตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2540 มาตรา 31 แก้ไขเพิ่มเติม ฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังขึ้น”

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ด้วย นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาล
อุทธรณ์ภาค 6 ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 2 ให้เป็นพับ

(สมชาย จุณินดี - ขวลิต ตุลยสิงห์ - มานัส เหลืองประเสริฐ)